

Událost jako „celek“

Událost nemůžeme chápat jako postupné vystřídání aktuálních „jsoucností“, které spolu nejsou nijak vázány, nýbrž musíme ji vidět jako integrovaný celek: událost je „jsoucí“ ve smyslu „bytí“, nikoliv ve smyslu té které aktuální „jsoucnosti“. Událostné dění proto není pouhou postupnou změnou aktuálního vzezření (pouhým vystřídáním aktuálních vzezření, jimiž se ta která jsoucnost „ukazuje“), nýbrž je kontinuální proměnou jedné jsoucnosti v jinou, aniž by došlo ke ztrátě celkové totožnosti té události, která se právě děje, odehrává. A samo událostné dění nemůžeme považovat za nějaký samospád, nýbrž musí být ve svém bytí vykonáváno, a to nutně znamená, že musí být vykonávána i ona integrující aktivita, bez níž by se událost nikdy nemohla integrovaným, sjednoceným celkem vůbec stát. A protože žádnou aktivitu, žádný typ akce nemůžeme připsat událostnému dění samému, musíme tematizovat příslušného aktéra oné integrace, totiž subjekt události. Událost se z pouhé změny může stávat událostí jen díky tomu, že se ustaví jako subjekt (nebo také, že ustaví, konstituuje svůj vlastní subjekt). Samozřejmě to vyžaduje upřesnění toho, co myslíme pod „celkem“ – máme na mysli celek, integrovaný vnitřně (niterně), nikoli zvenčí – nejsme a nemůžeme to být my jako třeba pozorovatelé nebo jiní aktéři, kdo pouhé hromady vnímáme a chápeme jako „celky“ (tedy pseudo-celky).

(Písek, 181011-1.)